

اگر اهل طبیعت گردی و ماجراجویی هستید و قصد دارید برای سفرتان برنامه ریزی کنید و حتما در برنامه سفرتان یک برنامه ماجراجویانه هم داشته باشید ، تنگه گردی یکی از بهترین گزینه هایی است که می تواند انتخاب کنید. البته این را هم به خاطر داشته باشید که بازدید از تنگه ها را هرگز نباید بدون راهنما انجام دهید و حتما باید از یک راهنمای بومی مجرب کمک بگیرید.

تنگه «بهرام چوبین» ؛ شکار گاه «بهرام چوبین»

در ۱۲ کیلومتری شرق شهر دره شهر در استان ایلام و در دامنه «کیبرکوه» تنگه ای عظیم و زیبا قرار دارد.این تنگه عظیم با صخره های بلند و ضخیم «تنگه بهرام چوبین» لقب گرفته است و یکی از مهمترین دره های کم عرض و بسیار مرتفع و استراتژیک در ضلع غربی جاده دره شهر به سمت پل دختر است.

این تنگه را شکارگاه بهرام چوبین که از پادشاهان ساسانی بوده می دانند، چراکه داخل این تنگه و پشت آن محیط های بکری برای حضور حیوانات و پرندگان است و طبق روایت‌ها بهرام روزگاری در این دره شکار می کرده است. این تنگه همچنین مخفیگاه بهرام چوبین بوده که به علت بلندی قد و عضلانی بودن اندام ، به چوبین (مانند چوب) معروف بوده است و مکانی برای پناه گرفتن او در زمان شورش علیه خسرو پرویز بوده است.

مجموعه مذکور با دیوار و دژه‌های نظامی ساخته شده بر روی آن به لحاظ نظامی در زمان خود طوری ساخته شده است که دشمنان به راحتی نتوانند وارد آن شوند.دیوارهای تاریخی که بر روی صخره های این تنگه ساخته شده است، خود حاکی از امن بودن این منطقه است و سردار ساسانی با ظرافت خاصی آن را طراحی کرده و امروز آثار باقی مانده آن به چشم می خورد. از نکات جالب این است که چطور بر روی این صخره ها دیوارهای بلند ساخته اند ، در حالی که رفتن بر روی این تخته سنگ‌های بزرگ مشکل است!

تنگه «رغز» ؛ خاستگاه آبشار های رویایی

تنگ رغز داراب نام تنگه یا دره‌ای در بخش «فسارود» در ۲۵ کیلومتری شمال غربی شاهر داراب و در منطقه ای به نام حسن آباد، در جنوب شرقی استان فارس است.

رغز به معنای راه یکر و لغزنده است. دره رغز به طول تقریبی ۴ کیلومتر در امتداد شمال به جنوب از سرچشمه رغز تا دره جنوب ، ۶۴ آبشار و یکصدحوضچه طبیعی را در خود جای داده است که تنها ۱۴ آبشار و آبگیر دره جنوبی مورد توجه عموم مردم و کوهنوردان است و با رسیدن به آخرین آبشار دره جنوبی به ارتفاع ۳۵ متر دره جنوبی به بن بست می رسد. منطقه سرچشمه رغز نیز که از مسیر دیگری پیمایش می‌گردد، جنگلی زیباست که محل آغاز آب رغز است. برای رسیدن به منطقه سرچشمه رغز ۲ مسیر پیمایش وجود دارد.

شکرگاه بهرام چوبیندر غرب دره شهر در استان ایلام و در دامنه کیبرکوه

شهر آفریقای «کائوله» که ۷۰ کیلومتری دارالسلام پایتخت کشور تانزانیا قرار دارد . اینجا روزگاری یکی از مهم ترین بندرگاه‌هایی بود که اسیران و بردگان سیاه پوست را در آن سوار و پیاده می کردند. این شهرستان کوچک اما دلایل بیشتر و خاص تری برای معروف شدن دارد؛ ساکنان اینجا اصلیتی ایرانی دارند! آفریقای های ساکن این بخش کوچک از تانزانیا، شهرشان را شبیه شیراز بنا کرده اند و معتقدند که تبارشان به اهالی فارس می‌رسد. این ادعا چقدر واقعیت دارد؟ برای فهمیدن صحت و سقم آن چه مطرح شده. این گزارش را از دست ندهید.

کائوله، شهری که گفته می شود روزگاری میزبان شیرازی ها بوده، این روزها به یک مقصد گردشگری مهم و معتبر تبدیل شده که عده زیادی از توریست ها با محققان معماری به آنجا می روند. هر چند این شهر دیگر رونق سابق را ندارد و نزدیک ترین شهر به آن، یعنی «باگاموی» فقط یک هتل دارد اما درآمد شرکت های توریستی و برگزار کننده تورهای «سafari» (تورهای صحرایی) از اینجا به هیچ عنوان کم نیست.

توریست ها و محقق ها یادداشت ها یا سفرنامه هایی در این باره منتشر کرده اند. یکی از مهم ترین و جدی ترین گزارش هایی که درباره شهر «کائوله» وجود دارد، توسط خبرنگار سایت خبری «واشنگتن تایمز» نوشته شده است. خبرنگار، سفرش را از یک شهر بندری آغاز کرده، با مردم محلی گفتگو کرده و بعد از این سراغ شهر باستانی معروف رفته است. آنچه در ادامه می‌خوانید، بخش‌هایی از روایت او درباره شهری است که زمانی یک شهر پر جنب و جوش بوده و حالا ویرانه ای نسبتا پرشکوه است. او سعی کرده تا در این گزارش، دلیل تبار شیرازی اهالی منطقه را هم بررسی کند.

مصاحبه با پیرترین مرد شهر

رسیدن به تانزانیا با هواپیمای امکان پذیر است اما در گذشته، از راه اقیانوس هند و شرق قاره آفریقا به این منطقه وارد می شدند. «زنگار» نامی بود که قبالا به این سرزمین داده بودند. شهر «باگوموی» که یکی از نزدیک ترین مناطق به «کائوله» باستانی است، خارطه های تاریخی فراوانی دارد.

تا چند دهه پیش، یکی از بندرگاه های مهم مربوط به «تجارت برده» همین جا بوده است. «منگوتی ایدی موریسو» یکی از قدیمی ترین اهالی شهر باگوموی است که به گفته خیلی از اهالی محل، بیشتر از ۱۰۰ سال عمر کرده است. سن و سال او آن قدر زیاد است که طبق ادعای خودش، در دوران کودکی آخرین نسل از برده ها را به چشم دیده و خارطه های شان را نیز شنیده است. او می گوید: «من در آن زمان بسیار جوان بودم و کار اصلی ام گلگ داری بود اما آن سال ها را خیلی خوب به خاطر دارم. یادم می آید که بردگان را با هزار مشتقت از کنشی ها پیاده می کردند و در حالی که گردن شان از درد می سوخت و فریادشان از هر سو بلند می شد، داغ برودگی را بر پشت شان نقش می کردند». البته صحت حرف های او لزوما نمی تواند مورد تایید باشد چون برده داری مدت هاست در دنیا منسوخ شده است. با این وجود مردم محلی به آقای موریسو بسیار اعتماد دارند و می گویند بخشی از چیزهایی که درباره گذشته می گوید، خارطه های پدران خودش است.

البته اینجا فقط مقصد بردگان بیچاره بود. از قرن شانزدهم به بعد این بندر شلوغ مقصد بسیاری از کسانی بود که می خواستند

ماجراجویی در تنگه های جذاب ایران

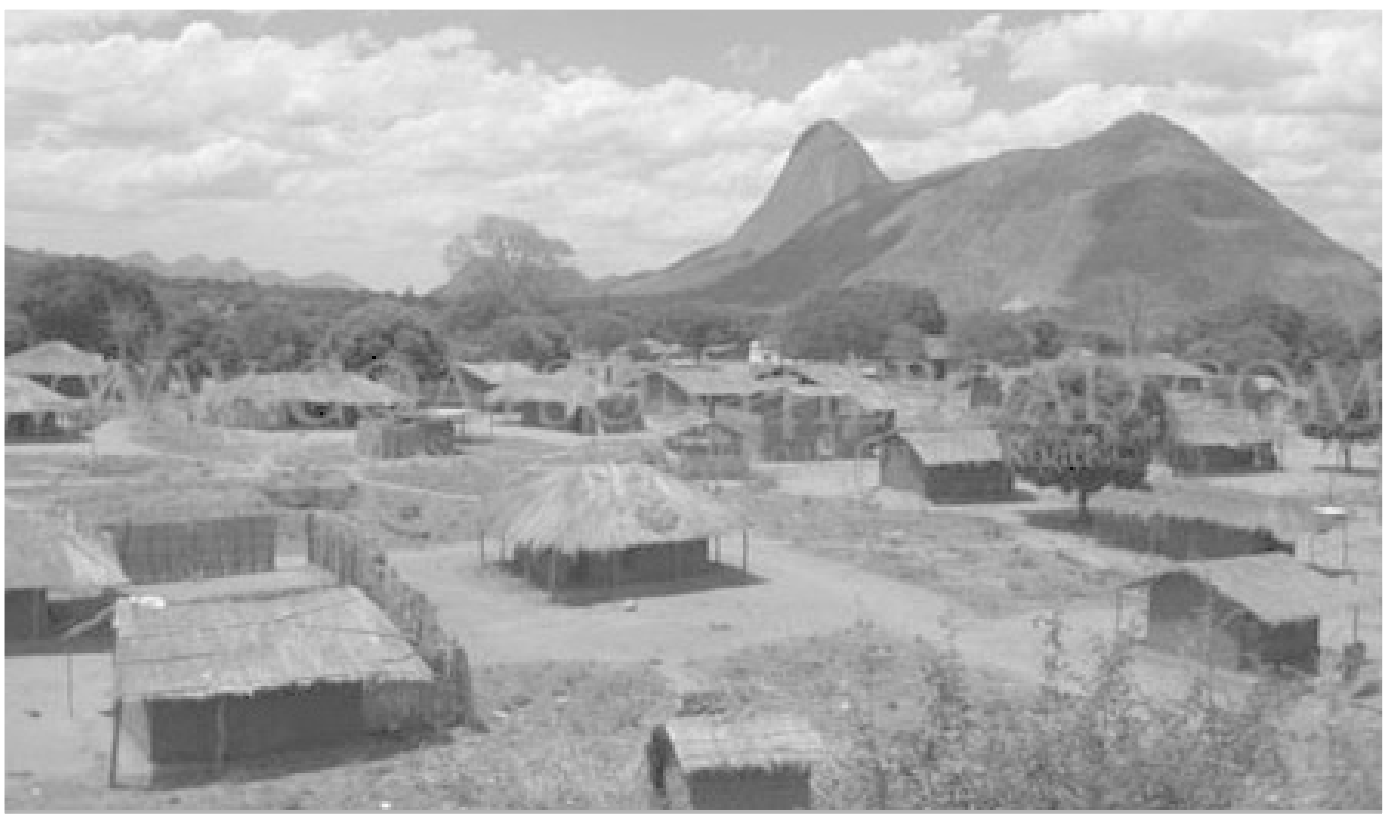
یکی با حدود ۴ ساعت کوهپیمایی و مسیر دیگری که حدود۲ساعت با خودرو و حدود ۲ ساعت کوهپیمایی دارد.

همه ی آبشارها احتیاج به کارگاه زدن ندارد و با توجه به شفافیت آب، عمیق بودن حوضچه زیر آبشار معلوم است و در این صورت می توان در آب پرید که هم لذت بخش است، هم وقت کمتری را می گیرد.

آب رغز که از همین سرچشمه آغاز می گردد پس از طی مسیری ۴ کیلومتری و با ایجاد حوضچه ها و آبشارهای طبیعی و خلق هزاران صحنه طبیعی بسی نظیر و دل انگیز تا دره جنوبی امتداد و نهایتا در آبگیرهای انتهایی به زمین باز می گردد.

کائوله

شهری که روزگاری میزبان شیرازی ها بوده!

از راه اقیانوس وارد قاره آفریقا بشوند. اعراب و سایر آسیایی ها اولین مسافران آفریقا بودند. بعد از آنها مردم اروپا، به خصوص آلمان و انگلستان اینجا را به عنوان یکی از مقصدهای شان انتخاب کردند.

بگویند کائوله، بخوانید شیراز

برای رسیدن به محل زندگی ایرانی‌ها باید راه تان را از بندر به سمت جنوب ادامه دهید. در اینجا شهرستان کوچکی به نام «کائوله» قرار گرفته که ادعا می شود بازماندگان ایرانیان در آن زندگی می کنند. اینجا زیر نظر شهر «باگوموی» اداره می شود و زیرمجموعه ای از آن منطقه به شمار می رود، هر چند زمانی یک شهر بزرگ و باشکوه بوده است. داستان شهر کائوله به سال‌ها قبل یعنی به قرن سیزدهم میلادی بر می گردد. در دوران اوج شکوه این منطقه تجاری، افراد زیادی از شهرهای مختلف دنیا در این منطقه زندگی می کرده اند. بازمانده قبرهایی که از آن روزگار به جای مانده نشان می دهد که بخش بزرگی از مقبره ها به تقلید از آرامگاه های شیرازی، حالت طاقی شکل دارند.

کائوله اما این روزها دیگر اثری از آن جلال و جبروت گذشته

ندارد. یک شهر کوچک در کشور تانزانیاست که در کنارش،

بازمانده‌های تاریخی به همین نام وجود دارد. این شهر نسبتاً قدیمی و ویرانه‌های اطرافش در سه مایلی شهر «باگوموی» در سواحل اقیانوس هند قرار گرفته‌اند. بنابر اسناد به جای مانده تاریخی و سفرنامه های موجود، این شهر در طول قرن ۱۳ و ۱۶ میلادی ساخته شده و بازمانده از زمانی است که گروهی از مسلمانان شیرازی تبار در آنجا سکونت داشته‌اند. اینجا آنقدر از بناهای تاریخی به سبک ایرانی پر شده که کمتر کسی را به یاد مناطق خشک آفریقایی می‌اندازد. کسانی که شیراز را از نزدیک دیده باشند، ممکن است با دیدن چند مسجد ایرانی – آفریقایی اینجا، حتی دل شان هوس رفتن به شیراز را بکنند. شاید برای تان جالب باشد که بنادید بنابر روایت هایی، قدیمی ترین مسجد آفریقا در کائوله بنا شده است.

به جز مساجد بزرگ و خاص این شهر پرچلال و باشکوه، بقایای قبرستانی در اینجا وجود دارد که بنابر گفته مردم محلی، آرامگاه سلطان های ایرانی حاکم در این منطقه بوده است. برخی از مردم

۱۲ ربيع‌الثانی ۱۴۲۸
Jan 1۱۰ 2017
سال بیست و دوم
شماره ۰۹۶۱

پدید آورده و سپس فرسایش آب آن را گسترش داده و عمیق کرده است. دیواره های بلند دره با عمق ۴۵۰ متر، رودخانه پراب جاری در کف آن و پژواک صدای پرندگان، منطقه ای کم نظیر پدید آورده که بستری ارزشمند برای گردشگری طبیعت به شمار می رود. شباهت این تنگه به «گردن کانپون» –یکی از دره های عمیق و بلند جهان در آمریکا– باعث شده بسیاری آن را نسخه ایرانی این دره معروف بنامند.

تنگ «تیزاب» ؛ تنگه ای که نباید از دست بدهید

تنگ «تیزاب» در ۲۹ کیلومتری شمال غرب شهر ازدگان فارس، مرکز شهرستان سپیدان و ۹۰ کیلومتری شیراز قرار دارد. در این تنگ رودخانه‌ای جاریست که آب آن از کوه‌های سپیدان سرچشمه می‌گیرد.

تنگ «تیزاب» گذرگاه یکی از شعبه‌های رودخانه «بشار» است. این رودخانه آبی شیرین و دایمی دارد . تنوع گونه‌های درختی و عبور یک رودخانه دایمی از جمله ویژگی های این منطقه‌اند. پوشش جنگلی این تنگه شامل درختان بنه، بادام، بلوط و بید است.

طبیعت کوهپایه‌ای توأم با پوشش جنگلی و رودخانه دایمی، منظره‌ای زیبا را در دل تنگ تیزاب به وجود آورده و جاذبه‌های این گردشگاه را فزونی بخشیده است. راه کوهستانی ممسنی – سپیدان از کنار این تنگه عبور می کند.

معمولا در فصل‌های مساعد به ویژه در بهار، در ورودی این تنگ کمپ هایی دایر و چادرهایی برای اقامت نصب می گردد که مورد استفاده بازدیدکنندگان قرار می گیرد.

تنگه «کول خرسون» ؛ دره ارواح

دره «کول خرسون» یا «اشکفت زرده» دزفول ، دره ای شگفت در ۲۵ کیلومتری شهرستان دزفول و در جاده این شهر به سمت «شهین» نرسیده به «بیشه یزان» قرار دارد. در فصل گرم تابستان درون این دره می توانید دمای زیر ۲۰ درجه را تجربه کنید. جوشیدن چشمه های دیواره ای، این دره را به یک دره شگرف تبدیل نموده است. این دره دارای آب دائمی، آبشار، ایچکان، بیشه زار و انواع رویدنی های خاص منطقه است.

«کول» در زبان محلی به معنی دره است. مسیر ورودی تنگه پوشیده از درختان کنار یا سدر و در قسمتی پوشیده از نخل است. با گذر از پستی و بلندی‌های بسیار، وارد تنگه زیبای «کول خرسون» خواهید شد.

دهانه تنگه مملو از برگ های زیبای پرسپاوهوشان است. با برداشتن هر قدم جلوه های زیبا و متفاوتی روپویتان نمایان می شود. گاه تنگه آنقدر باریک می‌شود که فقط امکان عبور یک نفر را دارد. دیواره های دو طرف گاهی در بالای سر به هم می‌رسند و گاه فقط روزنه باریکی دیده می‌شود.

این دره در نهایت به رودخانه دز منتهی می‌شود و از آنجا با شنسا یا قایق می‌توان به خشکی رسید.

آنجا که ایرانی ها (شیرازی ها) در زمان سکونت در این منطقه بناهای شگفت انگیزی ساخته بودند، همه مردم، یکدیگر را به دیدن این شگفتی ها دعوت می کردند. به همین دلیل هم اینجا به عنوان یک مقصد شگفت آور شناخته می شد که همه برای دیدن آن کنجکاو بوده‌اند». این بناهای شگفت آور به مرور زمان تخریب شده و آسیب هایی دیده است.

داستان سفر شیرازی ها به زنگبار

شیرازی های آفریقایی تبار چطور به این منطقه آمده اند؟ این سوالی است که مدت هاست ذهن بسیاری از تاریخ شناسان را به خودش مشغول کرده بود. بنابر اسناد به دست آمده، گروهی از ایرانی ها – به خصوص گروهی از تاجار شیرازی – با دو هدف تجاری و گسترش اسلام سوار بر کشتی های خودشان راهی مناطق دوردست از جمله آفریقا می شوند.

آنها در طول سفرهای شان به مناطقی که این روزها کشورهای «سومالی»، «کenia»، «تانزانیا» و «مجمع الجزایر کومور» قرار گرفته رسیده و در همانجا ماوا می گیرند. آنها جزو اولین گروه از مسلمانان شیعه ای بودند که از مرزهای شرقی قاره سیاه وارد این منطقه شده بودند. تاجار ایرانی از طریق بندر سیراف و خلیج فارس وارد آب های اقیانوس آزاد شده و به آفریقا رسیده بودند.

حضور ایرانی ها در منطقه ای که بعدها به شهر «برو بین» مشهور شد، از جهات بسیاری برای بومی ها مورد توجه بوده است. آنها با زبان دیگری صحبت می کرده‌ اند، دین متفاوتی داشته و البته اجناسی مثل فنجان، صابون و شیشه های رنگی با خود وارد می کردند که تا آن زمان هیچ آفریقایی آن را ندیده بود.

به نظر می رسد بعد از قرن شانزدهم میلادی، دیگر شیرازی تبار چندانی در شهر باقی نمانده باشد. این گروه در فرهنگ بومی منطقه حل شده و بخشی از مردم آفریقا شدند به طوری که دیگر یک شیرازی اصیل در منطقه وجود ندارد. با این وجود هنوز هم شیرازی بودن در بین اهالی منطقه نشان دهنده اصالت است و زمانی که می خواهند به اهمیت و توانایی های کسی اشاره کنند، می‌گویند: «او شیرازی است!»

ویرانه هایی به وسعت دانشگاه

ایسن ویرانه ها به جز جذابیت خاصی که برای بعضی از توریست‌ها دارند، برای اهالی شهرهای نزدیک، حالت تقدس دارند به طوری که قبرستان سلطان محل گردهمایی گروهی از مردم محلی است. چاچ آبی در این منطقه وجود دارد که سال هاست مردم با نیت تبرک از آن آب می نوشند.

«نویل چیتیک»، باستان شناس و رئیس موسسه تحقیقاتی «شرق آفریقا» اولین کسی بود که در سال ۱۹۵۸ میلادی این ویرانه‌های باستانی را کشف کرده و ترتیب داد تا بازمانده های این تمدن قدیمی سر و سامان داده شوند.

«سیاورزی هونگو» یکی از مسئولان دولت محلی که در بازدید از منطقه، خبرنگار «واشنگتن تایمز» را همراهی می کرده، درباره ویژگی‌های خاص منطقه می گوید: «در طول سال های اخیر، گروهی از معماران به این منطقه آمده‌ اند تا از شیوه ساختمان سازی در این منطقه نکات جالبی را یاد بگیرند. گردشگران معمولا در اینجا – که منطقه خوش آب و هوایی بوده و از نظر گروهی، شبیه شیراز است – استراحت می کنند اما این منطقه برای کسانی که بخواهند درباره معماری های خاص آموزش ببینند، یک دانشگاه به شمار می رود.»

آکهی فندان سند مالکیت بخش ۳ شیراز
<div>سید رسول محمودی با تسلیم سه برگ استنبه‌نامه که در دفترخانه اسناد رسمی شماره ۲۳۴ شیراز تنظیم گردیده است مدعی است که تعداد یک جلد سند مالکیت به پلاک ۱۲/۱۴۴۴ واقع در بخش ۳ شیراز که ذیل ثبت ۲۰۷۵۸ صفحه ۳۴۴ دفتر ۲۱۵ به نام سید رسول محمودی ثبت و سند مالکیت شماره چاپی ۶۲۰۷۷۱ سرب ب صادر شده به موجب اسناد شماره‌های ۱۱۶-۱ مورخ ۹/۹/۹۵۱۴ و ۹۵۱۵ و ۹۵۱۵ مورخ ۹۵/۵/۱۸ دفتر ۲۵۶ شیراز به نفع بانک ملت شعبه گلستان رهن می‌باشد و به علت سهل‌انگاری محقود گردیده نامبرده تقاضای صدور سند المثنی نموده است مراتب طبق تبصره ۵ ماده ۱۲۰ اصلاحی آیین دادرسی آکهی می‌شود که هر کس نسبت به ملک و سند مورد آکهی معامله‌ای کرده و یا مدعی وجود سیند مالکیت نزد خود می‌باشد تا ده روز پس از انتشار آکهی به ثبت محل مراجعه و اعتراض خود را کتباً تسلیم نماید ضمن ارائه اصل سند مالکیت یا خلاصه معامله تسلیم نماید. و اگر طرف مدت مقرر اعتراضی نرسيده و یا در صورت اعتراض اصل سند ارائه نشود اداره ثبت سند مالکیت المثنی را طبق مقررات صادر و به منقاض تسلیم خواهد کرد. ۲۴۹۰۵/م الف</div>
<div>رئیس اداره ثبت اسناد و املاک منطقه سه شیراز سپروس لطفی ایبوردی</div>

آکهی ابلاغ وقت دادرسی
<div>بدینوسیله اعلام می‌شود زینب علین شمس‌اس دادخواستی به خواسته مطالبه نفقه به طرفیت حسین اردلان فرزند جلیل تسلیم شورای حل اختلاف شعبه دوم نموده که به این شعبه ارجاع و به کلاس‌ه ۵۶/۹۵ ش ۲ ثبت وقت کارشناسی برای روز شنبه مورخ ۱۶/۱۱/۳۰ ساعت ۱۶/۳۰ تعیین شده است اینک به علت مجهول‌ال‌مکان بودن خوانده به درخواست خواهان و دستور شورا و تجویز ماده ۷۳ قانون آیین دادرسی داد‌گاه‌های عمومی و انقلاب در امور مدنی مراتب یک نوبت آکهی می‌شود تا خوانده از تاریخ انتشار این آکهی ظرف یک ماه به دبیرخانه شورا واقع در استهبان دادگستری قدیم مراجعه و در وقت یاد شده جهت رسیدگی حاضر گردد در غیر اینصورت وفق مقررات اتخاذ تصمیم خواهد شد. ۲۰۴/م الف</div>
<div>رئیس شعبه دوم شورای حل اختلاف شهرستان استهبان عدالت</div>

آکهی احضار منتم از طریق دادرسا
<div>نظر به اینکه متیم کاووس عابدی فرزند داراب به اتهام صدور چک بلامحل موضوع شکایت بنول شهیدی شبهانی فرزند جمعه تحت تعقیب این شعبه می‌باشد و ابلاغ اوراق احضاریه به واسطه نامعلوم بودن محل اقامت منتم میسر نگردیده بدینوسیله طبق قانون جدید آیین دادرسی کیفری مصوب ۱۳۹۲ مراتب به نامبرده ابلاغ تا در شعبه چهارم دادیاری دادسرای عمومی و انقلاب شهرستان داراب به منظور پاسخگویی و دفاع از اتهام انتسابی حاضر گردد و در صورت عدم حضور پس از یک ماه از تاریخ انتشار این آکهی اقدام قانونی معمول غیابی اتخاذ می‌گردد. ۲۱۷ و ۲۱۸ قانون فوق‌الاشعار تصمیم ۶/۴۷/م الف</div>
<div>دادیار شعبه چهارم دادسرای عمومی و انقلاب داراب علی آجزن سنگری</div>
<div>بازپرسی دادسرای عمومی و انقلاب شهرستان داراب</div>